

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

της 5ης Απριλίου 2017*

«Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα τα οποία διαβιβάστηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται από την οδηγία 98/34/ΕΚ — Έγγραφα προερχόμενα από κράτος μέλος — Παροχή πρόσβασης — Εξαίρεση σχετική με την προστασία των δικαστικών διαδικασιών — Εξαίρεση σχετική με την προστασία του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου — Προηγούμενη συγκατάθεση του κράτους μέλους»

Στην υπόθεση T-344/15,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas και F. Fize, στη συνέχεια από τους D. Colas και B. Fodda και τέλος από τους D. Colas, B. Fodda και την E. de Moustier,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από την

Τσεχική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek, T. Müller και J. Vlácil,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον J. Baquero Cruz και τη F. Clotuche-Duvieusart,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση της απόφασης Ares(2015) 1681819 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2015, με την οποία παρασχέθηκε σε πολίτη πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία διαβίβασε η Γαλλική Δημοκρατία στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται από την οδηγία 98/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και κανονισμών (ΕΕ 1998, L 204, σ. 37),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, Πρόεδρο, I. Labucka, E. Bieliūnas (εισηγητή), I. S. Forrester και Κ. Ηλιόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: G. Predonzani, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 14ης Δεκεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 21 Ιανουαρίου 2014, οι γαλλικές αρχές κοινοποίησαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και κανονισμών (ΕΕ 1998, L 204, σ. 37), πρόταση νόμου η οποία αφορούσε τον καθορισμό των όρων της εξ αποστάσεως πώλησης βιβλίων και εξουσιοδοτούσε τη Γαλλική Κυβέρνηση να τροποποιήσει με νομοθετικό διάταγμα τις διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας σχετικά με τη σύμβαση έκδοσης.
- 2 Με επιστολή της 15ης Δεκεμβρίου 2014, περιήλθε στην Επιτροπή, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), αίτηση πρόσβασης στο σύνολο των εγγράφων που εξέδωσε ή παρέλαβε η Επιτροπή στο πλαίσιο χειρισμού της υπόθεσης που αφορούσε την ανωτέρω κοινοποίηση.
- 3 Η Επιτροπή προσδιόρισε πέντε έγγραφα σχετικά με το αντικείμενο της αίτησης πρόσβασης, τα οποία είναι τα εξής:
  - η αίτηση της Επιτροπής της 27ης Φεβρουαρίου 2014 για την παροχή πρόσθετων πληροφοριών,
  - το έγγραφο με το οποίο απάντησε η Γαλλική Κυβέρνηση στην αίτηση αυτή στις 11 Μαρτίου 2014,
  - η εμπεριστατωμένη γνώμη που εξέδωσε η Αυστριακή Κυβέρνηση στις 9 Απριλίου 2014,
  - η εμπεριστατωμένη γνώμη που εξέδωσε η Επιτροπή στις 15 Απριλίου 2014,
  - το έγγραφο με το οποίο απάντησε η Γαλλική Κυβέρνηση στις δύο ως άνω εμπεριστατωμένες γνώμες στις 17 Ιουνίου 2014.
- 4 Καθώς δεν της κοινοποιήθηκε καμία περαιτέρω τοποθέτηση εκ μέρους της Επιτροπής ή κάποιου κράτους μέλους, η Γαλλική Δημοκρατία θέσπισε, στις 8 Ιουλίου 2014, τον νόμο 2014-779, περί καθορισμού των όρων της εξ αποστάσεως πώλησης βιβλίων και περί εξουσιοδότησης της Γαλλικής Κυβέρνησης να τροποποιήσει με νομοθετικό διάταγμα τις διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας σχετικά με τη σύμβαση έκδοσης (*JORF* της 9ης Ιουλίου 2014, σ. 11363).
- 5 Στο πλαίσιο της διαδικασίας διαβούλευσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001, η Γαλλική Δημοκρατία ενημέρωσε την Επιτροπή, με ηλεκτρονικές επιστολές της 19ης Δεκεμβρίου 2014, της 13ης και της 14ης Ιανουαρίου 2015, ότι εναντιώνεται στην παροχή πρόσβασης, αφενός, στο από 11 Μαρτίου 2014 έγγραφο με το οποίο η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε στην αίτηση της Επιτροπής για την παροχή πρόσθετων πληροφοριών και, αφετέρου, στο από 17 Ιουνίου 2014 έγγραφο με το οποίο η ίδια Κυβέρνηση απάντησε στις εμπεριστατωμένες γνώμες της Αυστριακής Κυβέρνησης και της Επιτροπής, έγγραφα μνημονευόμενα ανωτέρω, στη δεύτερη και στην πέμπτη περίπτωση της σκέψης 3 (στο εξής: επίμαχα έγγραφα), επικαλούμενη τη σχετική με την προστασία των δικαστικών διαδικασιών εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση,

του κανονισμού 1049/2001. Κατά τις γαλλικές αρχές, η γνωστοποίηση θα έθιγε την προστασία μελλοντικών δικαστικών διαδικασιών στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παράβασης δυνάμει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ η οποία θα μπορούσε ενδεχομένως να κινηθεί κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας παρά την εκ μέρους της τελευταίας τήρηση της διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 98/34. Συγκεκριμένα, κατά τις γαλλικές αρχές, ο κίνδυνος κίνησης διαδικασίας λόγω παράβασης ήταν υπαρκτός δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε εκδώσει εμπεριστατωμένη γνώμη με την οποία είχε επισημάνει το ενδεχόμενο αντίθεσης της γαλλικής πρότασης νόμου προς το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ως εκ τούτου, η Γαλλική Δημοκρατία, στην προσπάθειά της να μη διαταραχθεί η ισότητα των ευκαιριών μεταξύ της ίδιας και της Επιτροπής στην περίπτωση ενδεχόμενης διαφοράς, ζήτησε να διατηρηθεί ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των εγγράφων τα οποία είχαν ανταλλαγεί μεταξύ αυτής και της Επιτροπής.

- 6 Με επιστολή της 29ης Ιανουαρίου 2015, η Επιτροπή επέτρεψε την πρόσβαση στην από 27 Φεβρουαρίου 2014 αίτησή της περί παροχής πρόσθετων πληροφοριών, στην από 9 Απριλίου 2014 εμπεριστατωμένη γνώμη της Αυστριακής Κυβέρνησης καθώς και στην δική της από 15 Απριλίου 2014 εμπεριστατωμένη γνώμη, έγγραφα μνημονευόμενα ανωτέρω, στην πρώτη, στην τρίτη και στην τέταρτη περίπτωση της σκέψης 3, αρνήθηκε όμως την πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα, ενημερώνοντας τον αιτούντα την πρόσβαση για την εναντίωση της Γαλλικής Δημοκρατίας καθώς για τον λόγο που προέβαλε το εν λόγω κράτος μέλος προς στήριξη της εναντίωσης αυτής.
- 7 Στις 11 Φεβρουαρίου 2015, ο αιτών πρόσβαση υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση στην Επιτροπή, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.
- 8 Με επιστολή της 3ης Μαρτίου 2015, η Επιτροπή ζήτησε από τη Γαλλική Δημοκρατία να επανεξετάσει τη θέση της, ιδίως υπό το πρίσμα των αποφάσεων της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής (C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541), και της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής (T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190), που αφορούν την εξαίρεση για την προστασία των δικαστικών διαδικασιών.
- 9 Με ηλεκτρονική επιστολή της 13ης Μαρτίου 2015, οι γαλλικές αρχές επανέλαβαν τη θέση τους ότι η πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα έπρεπε σε κάθε περίπτωση να αποκλειστεί. Συναφώς, εκτός του ότι εξέφρασαν εκ νέου την εναντίωσή τους στη γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεσης, εκτίμησαν ότι η πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα έπρεπε επίσης να αποκλειστεί βάσει της εξαίρεσης που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του ίδιου κανονισμού, σχετικά με την προστασία του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου. Συγκεκριμένα, κατά τις γαλλικές αρχές, το σύνολο των εγγράφων που αφορούσε η αίτηση πρόσβασης εντασσόταν στο πλαίσιο διαδικασίας έρευνας σχετικής με τις γαλλικές αρχές η οποία είχε ως αντικείμενο την ενδεχόμενη παραβίαση του δικαίου της Ένωσης από το γαλλικό νομοσχέδιο το οποίο εξεταζόταν εκείνη την περίοδο από το γαλλικό Κοινοβούλιο. Εκτός αυτού, οι γαλλικές αρχές επισήμαναν ότι είχαν εξετάσει το ενδεχόμενο να παράσχουν μερική πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα, κατέληξαν όμως στο συμπέρασμα ότι τέτοια πρόσβαση δεν μπορούσε να χορηγηθεί, στο μέτρο που οι εξαιρέσεις αφορούν τα έγγραφα στο σύνολό τους.
- 10 Με την απόφαση Ares(2015) 1681819, της 21ης Απριλίου 2015 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή αποφάσισε να επιτρέψει στον αιτούντα την πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα. Συναφώς, η Επιτροπή αξιολόγησε τους λόγους άρνησης παροχής πρόσβασης τους οποίους είχαν επικαλεστεί οι γαλλικές αρχές, καταλήγοντας στο συμπέρασμα, όσον αφορά τον λόγο άρνησης που στηρίζεται στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ότι «τα έγγραφα στα οποία ζητείται πρόσβαση δεν συνδέονται στενά με υπάρχουσα ή με ευλόγως πιθανή στο παρόν στάδιο ένδικη διαφορά», ότι «είναι επομένως προφανές ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν εμπίπτουν στην εξαίρεση την οποία επικαλούνται οι γαλλικές αρχές» και ότι «η εξαίρεση αυτή δεν μπορεί να εμποδίσει τη γνωστοποίησή τους». Όσον αφορά τον λόγο άρνησης τον στηριζόμενο στην εξαίρεση η οποία προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, η

Επιτροπή επισήμανε ότι, «δεδομένου ότι δεν υπάρχει εν εξελίξει έρευνα, η δυνατότητα εφαρμογής της προαναφερθείσας εξαίρεσης εμφανίζεται, επί του παρόντος, ως αμιγώς υποθετική και, συνεπώς, η επίκλησή της κρίνεται, εκ πρώτης όψews, [...] ως αβάσιμη υπό τις παρούσες περιστάσεις».

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Ιουλίου 2012, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 12 Με το δικόγραφο της προσφυγής, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 28, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να εκδικαστεί η υπόθεση από τμήμα συγκείμενο από τουλάχιστον πέντε δικαστές.
- 13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε αυθημερόν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, η Γαλλική Δημοκρατία υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 14 Η αίτηση αυτή έγινε δεκτή με διάταξη του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Σεπτεμβρίου 2015, με επιφύλαξη ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 15 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Σεπτεμβρίου 2015, η Επιτροπή υπέβαλε αίτηση προκειμένου η υπό κρίση προσφυγή να εκδικασθεί με ταχεία διαδικασία, κατά το άρθρο 152 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 16 Με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) απέρριψε την αίτηση εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας.
- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Οκτωβρίου 2015, η Τσεχική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία προς στήριξη των αιτημάτων της Γαλλικής Δημοκρατίας.
- 18 Με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2015, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτό το αίτημα παρέμβασης. Η Τσεχική Δημοκρατία κατέθεσε το υπόμνημά της και οι κύριοι διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτού εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 19 Στις 21 Ιουλίου 2016, η Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου ενημέρωσε τους διαδίκους ότι η υπό κρίση υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιον του τρίτου πενταμελούς τμήματος.
- 20 Κατόπιν πρότασης του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας του άρθρου 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, έθεσε στους κύριους διαδίκους γραπτές ερωτήσεις. Οι κύριοι διάδικοι συμμορφώθηκαν εμπροθέσμως στο αίτημα αυτό.
- 21 Οι κύριοι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 14ης Δεκεμβρίου 2016. Η Τσεχική Δημοκρατία επέλεξε να μη μετάσχει στην επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 22 Η Γαλλική Δημοκρατία, υποστηριζόμενη από την Τσεχική Δημοκρατία, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή,
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 24 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Γαλλική Δημοκρατία προέβαλε αρχικώς τρεις λόγους ακυρώσεως. Επικαλέστηκε, κατά πρώτο και κύριο λόγο, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, κατά δεύτερο λόγο και επικουρικώς, παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης όσον αφορά τη μη εφαρμογή της εξαίρεσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του εν λόγω κανονισμού και, κατά τρίτο λόγο και έτι επικουρικότερον, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του ίδιου αυτού κανονισμού.
- 25 Με την από 19 Οκτωβρίου 2016 απάντησή της στις ερωτήσεις που της έθεσε το Γενικό Δικαστήριο μέσω της λήψης μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, η Γαλλική Δημοκρατία δήλωσε ότι παραιτείται από τον δεύτερο λόγο ακύρωσης.

Επί του πρώτου λόγου ακύρωσης, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001

- 26 Η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή κακώς προέβη σε εξέταση των επιχειρημάτων των γαλλικών αρχών όσον αφορά την πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα, με αποτέλεσμα να επιτρέψει την πρόσβαση σε αυτά, παρά την προβληθείσα από το εν λόγω κράτος μέλος εναντίωση, η οποία ήταν προσηκόντως δικαιολογημένη βάσει λόγων σχετικών με τις δύο εξαιρέσεις από την πρόσβαση στα έγγραφα που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 27 Επομένως, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας ελέγχου που διαθέτει και, ως εκ τούτου, παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001.
- 28 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας.
- 29 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι ο κανονισμός 1049/2001 αποσκοπεί, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 4 και το άρθρο 1 αυτού, να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα μιας όσο το δυνατόν ευρύτερης πρόσβασης στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 33, και της 3ης Οκτωβρίου 2012, Jurašionis κατά Συμβουλίου, T-63/10, EU:T:2012:516, σκέψη 28). Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, το δικαίωμα αυτό καλύπτει όχι μόνον τα έγγραφα που συντάσσουν τα θεσμικά όργανα, αλλά και όσα παραλαμβάνουν από τρίτους, στους οποίους περιλαμβάνονται και τα κράτη μέλη, όπως διευκρινίζει ρητά το άρθρο 3, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού.
- 30 Ωστόσο, το δικαίωμα αυτό πρόσβασης υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς που στηρίζονται σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος (αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 62, και της 3ης Οκτωβρίου 2012, Jurašionis κατά Συμβουλίου, T-63/10, EU:T:2012:516, σκέψη 29). Ειδικότερα, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 προβλέπει ότι ένα κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μη γνωστοποιήσει ένα έγγραφο προερχόμενο από αυτό χωρίς την προηγούμενη συγκατάθεσή του

(αποφάσεις της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, C-135/11 P, στο εξής: απόφαση IFAW κατά Επιτροπής, EU:C:2012:376, σκέψη 50, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 41).

- 31 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διευκρινίσει, με τις αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής (C-64/05 P, EU:C:2007:802), και της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής (C-135/11 P, EU:C:2012:376), τα όρια της εναντίωσης που προβάλλει ένα κράτος μέλος δυνάμει της εν λόγω διάταξης (απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 43).
- 32 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 έχει διαδικαστικό χαρακτήρα, στον βαθμό που απλώς απαιτεί την προηγούμενη συγκατάθεση του οικείου κράτους μέλους –σε περίπτωση που το εν λόγω κράτος μέλος έχει υποβάλει ειδικώς σχετικό αίτημα– και εντάσσεται στη διαδικασία έκδοσης αποφάσεων της Ένωσης (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψεις 78 και 81, της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 53, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 44).
- 33 Η παράγραφος 5 του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, αντιθέτως προς την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, η οποία παρέχει στους τρίτους, στην περίπτωση εγγράφων προερχόμενων από αυτούς, μόνον το δικαίωμα να πραγματοποιήσουν διαβουλεύσεις με το θεσμικό όργανο όσον αφορά την εφαρμογή μιας εκ των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 1 και 2, ανάγει την προηγούμενη συγκατάθεση του κράτους μέλους σε αναγκαία προϋπόθεση της γνωστοποίησης των εγγράφων που προέρχονται από το οικείο κράτος μέλος, εφόσον αυτό το ζητήσει (αποφάσεις της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 54, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 45).
- 34 Συνεπώς, το Δικαστήριο έκρινε ότι, εφόσον κράτος μέλος έκανε χρήση της ευχέρειας που του αναγνωρίζει το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 να ζητήσει να μη γνωστοποιηθεί, χωρίς την προηγούμενη συγκατάθεσή του, συγκεκριμένο έγγραφο προερχόμενο από το ίδιο, για την τυχόν γνωστοποίηση του εγγράφου από το θεσμικό όργανο απαιτείται η προηγούμενη συγκατάθεση του οικείου κράτους μέλους (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 50, της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 55, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 46).
- 35 Εξ αυτού προκύπτει, *a contrario*, ότι το θεσμικό όργανο που δεν έχει εξασφαλίσει τη συγκατάθεση του οικείου κράτους μέλους δεν νομιμοποιείται να γνωστοποιήσει το επίμαχο έγγραφο (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 44, της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 56, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 47).
- 36 Πάντως, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 δεν αναγνωρίζει στο οικείο κράτος μέλος γενικό και ανεπιφύλακτο δικαίωμα αρνησικυρίας το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να εναντιωθεί, κατά την απόλυτη κρίση του και χωρίς να χρειάζεται να αιτιολογήσει την απόφασή του, στη γνωστοποίηση οποιουδήποτε εγγράφου που βρίσκεται στην κατοχή θεσμικού οργάνου, λόγω του γεγονότος και μόνον ότι το έγγραφο αυτό προέρχεται από το οικείο κράτος μέλος (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 58, της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 57, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 48).
- 37 Συγκεκριμένα, η άσκηση της εξουσίας την οποία απονέμει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 πλαισιώνεται από τις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις που απαριθμούνται στις παραγράφους 1 έως 3 του ίδιου αυτού άρθρου, οπότε στο εν λόγω

κράτος μέλος αναγνωρίζεται συναφώς απλώς και μόνο εξουσία συμμετοχής στην απόφαση του θεσμικού οργάνου. Η προηγούμενη συγκατάθεση του οικείου κράτους μέλους στην οποία αναφέρεται το άρθρο αυτό δεν ομοιάζει συνεπώς με δικαίωμα αρνησικυρίας κατά το δοκούν, αλλά με κάποιες μορφές σύμφωνη γνώμη ως προς το ότι δεν συντρέχουν λόγοι εξαίρεσης βασιζόμενοι στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού αυτού. Επομένως, η διαδικασία λήψης αποφάσεων την οποία θεσπίζει το άρθρο αυτό επιβάλλει στο οικείο θεσμικό όργανο και στο οικείο κράτος μέλος να κάνουν χρήση μόνον των ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεων των εν λόγω παραγράφων 1 έως 3 (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψεις 76 και 83, της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 58, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 49).

- 38 Κατά συνέπεια, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 επιτρέπει στο οικείο κράτος μέλος να εναντιωθεί στη γνωστοποίηση εγγράφων προερχόμενων από το ίδιο μόνον εφόσον η εναντίωσή του στηρίζεται στις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 1 έως 3 του άρθρου αυτού και εφόσον αιτιολογήσει προσηκόντως την άποψή του επ' αυτού (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 99· της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 59, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 50).
- 39 Όσον αφορά, εν προκειμένω, την έκταση εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 έναντι του θεσμικού οργάνου στο οποίο έχει υποβληθεί αίτηση πρόσβασης σε έγγραφο, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η παρέμβαση του οικείου κράτους μέλους δεν συνεπάγεται, έναντι του αιτούντος την πρόσβαση, ότι η απόφαση την οποία απευθύνει μεταγενέστερα το θεσμικό όργανο στον εν λόγω αιτούντα, σε απάντηση της αίτησής του για πρόσβαση σε έγγραφο ευρισκόμενο στην κατοχή του οργάνου αυτού, παύει να αποτελεί πράξη της Ένωσης (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 94, της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 60, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 51).
- 40 Επομένως, το όργανο που επιλαμβάνεται αίτησης πρόσβασης σε έγγραφο, ως εκδότης της απόφασης με την οποία απορρίπτεται η αίτηση πρόσβασης σε έγγραφα, έχει την ευθύνη της νομιμότητας της απόφασης αυτής. Συνεπώς, το Δικαστήριο έκρινε ότι το οικείο όργανο δεν μπορεί να δώσει συνέχεια στην εναντίωση ενός κράτους μέλους στη γνωστοποίηση εγγράφου προερχόμενου από το κράτος αυτό, αν η εναντίωση αυτή στερείται οποιασδήποτε αιτιολογίας ή αν η προβαλλόμενη αιτιολογία επί της οποίας στηρίζεται το εν λόγω κράτος μέλος για να αρνηθεί την πρόσβαση στο επίμαχο έγγραφο δεν ανάγεται στις εξαιρέσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 88· της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 61, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 52).
- 41 Ως εκ τούτου, το όργανο αυτό, πριν αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο προερχόμενο από κράτος μέλος, οφείλει να εξετάσει αν το εν λόγω κράτος μέλος στήριξε την εναντίωσή του στις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 και αν αιτιολόγησε προσηκόντως τη θέση του επ' αυτού. Επομένως, στο πλαίσιο της διαδικασίας έκδοσης απόφασης περί άρνησης της πρόσβασης, το εν λόγω θεσμικό όργανο πρέπει να βεβαιωθεί αν υφίσταται τέτοια αιτιολογία και να προβεί σε σχετική μνεία στην απόφαση την οποία εκδίδει μετά το πέρας της διαδικασίας (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 99, της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 62, και της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 53).

- 42 Τέλος, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001, το θεσμικό όργανο οφείλει το ίδιο να αιτιολογήσει την απορριπτική απόφαση την οποία απευθύνει στον αιτούμενο την πρόσβαση. Η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται ότι το θεσμικό όργανο πρέπει να αναφέρει με την απόφασή του όχι μόνο την εκδηλωθείσα εναντίωση του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους στη γνωστοποίηση του εγγράφου περί του οποίου πρόκειται αλλά και τους λόγους που επικαλέστηκε το οικείο κράτος μέλος προκειμένου να συναγάγει ότι εφαρμόζεται μία από τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα πρόσβασης τις οποίες προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού. Πράγματι, τέτοιες ενδείξεις είναι ικανές να παράσχουν στον αιτούντα τη δυνατότητα να κατανοήσει την προέλευση της άρνησης και τους δικαιολογητικούς της λόγους, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει, ενδεχομένως, τον έλεγχο που του έχει ανατεθεί (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 89, και διάταξη της 27ης Μαρτίου 2014, Ecologistas en Acción κατά Επιτροπής, T-603/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:182, σκέψη 42).
- 43 Αντιθέτως, κατά τη νομολογία, δεν απόκειται στο όργανο που επιλαμβάνεται της αίτησης πρόσβασης σε έγγραφο να εξετάσει εξαντλητικώς την απόφαση περί εναντίωσης του οικείου κράτους μέλους, εκτείνοντας τον έλεγχό του πέραν του ζητήματος αν υφίσταται αιτιολογία στηριζόμενη στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 63, διάταξη της 27ης Μαρτίου 2014, Ecologistas en Acción κατά Επιτροπής, T-603/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:182, σκέψη 44, και απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 54).
- 44 Συγκεκριμένα, η απαίτηση τέτοιας εξαντλητικής εξέτασης θα παρείχε -κακώς- στο επιλαμβανόμενο της σχετικής αίτησης όργανο τη δυνατότητα, αφ' ης στιγμής πραγματοποιηθεί η εξέταση αυτή, να κοινοποιήσει το επίμαχο έγγραφο στον αιτούντα παρά την δεόντως αιτιολογημένη, κατά την έννοια των σκέψεων 40 και 41 της παρούσας απόφασης, εναντίωση του κράτους μέλους από το οποίο προέρχεται το εν λόγω έγγραφο (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 64, διάταξη της 27ης Μαρτίου 2014, Ecologistas en Acción κατά Επιτροπής, T-603/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:182, σκέψη 45, και απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψη 55).
- 45 Ούτε επίσης οφείλει η Επιτροπή να προβεί, όσον αφορά το έγγραφο στο οποίο δεν παρέχεται πρόσβαση, σε εξαντλητική εξέταση των λόγων εναντίωσης που προέβαλε το οικείο κράτος μέλος βάσει των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 65, και διάταξη της 27ης Μαρτίου 2014, Ecologistas en Acción κατά Επιτροπής, T-603/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:182, σκέψη 47).
- 46 Τέλος, με την απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-59/09, EU:T:2012:75), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η εξέταση του θεσμικού οργάνου δεν συνίσταται στο να προσδιοριστεί αν η αιτιολογία που προέβαλε το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος ήταν πέραν πάσης αμφιβολίας εσφαλμένη, αλλά στο να προσδιοριστεί εάν, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης και των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου, οι λόγοι που προέβαλε το κράτος μέλος για να στηρίξει την εναντίωσή του μπορούσαν να δικαιολογήσουν, εκ πρώτης όψεως, την άρνηση πρόσβασης και, ως εκ τούτου, εάν οι λόγοι αυτοί παρείχαν τη δυνατότητα στο εν λόγω θεσμικό όργανο να αναλάβει την ευθύνη που του αναθέτει το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001 (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-59/09, EU:T:2012:75, σκέψεις 52 και 53, και διάταξη της 27ης Μαρτίου 2014, Ecologistas en Acción κατά Επιτροπής, T-603/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:182, σκέψη 46).
- 47 Το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε επίσης ότι δεν επρόκειτο για επιβολή της γνώμης του θεσμικού οργάνου ή για υποκατάσταση της εκτίμησης του οικείου κράτους μέλους με τη δική του, αλλά για αποτροπή του ενδεχομένου να λάβει το θεσμικό όργανο απόφαση η οποία, κατά τη γνώμη του, δεν ευσταθεί. Συγκεκριμένα, το θεσμικό όργανο, ως εκδότης της απόφασης με την οποία απορρίπτεται ή γίνεται δεκτή η αίτηση πρόσβασης στο έγγραφο, έχει την ευθύνη της νομιμότητας της απόφασης

αυτής. Επομένως, το όργανο αυτό οφείλει, πριν αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο προερχόμενο από κράτος μέλος, να εξετάσει αν το κράτος αυτό στήριξε την εναντίωσή του στις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 και αν αιτιολόγησε προσηκόντως τη θέση του σε σχέση με τις εξαιρέσεις αυτές (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-59/09, EU:T:2012:75, σκέψη 54, βλ. επίσης, συναφώς, διάταξη της 27ης Μαρτίου 2014, *Ecologistas en Acción* κατά Επιτροπής, T-603/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:182, σκέψη 43).

- 48 Υπογραμμίζεται ότι η εξέταση αυτή πρέπει να πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο του έντιμου διαλόγου που χαρακτηρίζει τη διαδικασία λήψης αποφάσεων που θεσπίζει το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, δεδομένου ότι το θεσμικό όργανο υποχρεούται να παράσχει τη δυνατότητα στο κράτος μέλος να εκθέσει με τον καλύτερο τρόπο τους λόγους του ή να τους επαναξιολογήσει έτσι ώστε να γίνει δεκτό ότι, εκ πρώτης όψεως, είναι υποστηρίξιμοι (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-59/09, EU:T:2012:75, σκέψη 55).
- 49 Η εξέταση αυτή πρέπει επίσης να διεξαχθεί λαμβανομένης δεόντως υπόψη της αρχής ότι οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, οι οποίες απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να ερμηνεύονται στενά και να εφαρμόζονται αυστηρά, συνεκτιμωμένων των σκοπών που επιδιώκει ο εν λόγω κανονισμός, ιδίως δε της υπόμνησης που γίνεται με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του, ότι το δικαίωμα πρόσβασης συναρτάται με τον δημοκρατικό χαρακτήρα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, καθώς και του σκοπού του ίδιου αυτού κανονισμού ο οποίος, όπως αναφέρεται στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη και στο άρθρο 1, συνίσταται στην παροχή στο κοινό ενός κατά το δυνατόν ευρύτερου δικαιώματος πρόσβασης (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-59/09, EU:T:2012:75, σκέψη 56).
- 50 Εν προκειμένω, η Γαλλική Δημοκρατία εκτιμά ότι η συλλογιστική που περιέχεται στην απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-59/09, EU:T:2012:75), κλονίστηκε από την απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής (C-135/11 P, EU:C:2012:376), καθώς και από την απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, *Spirlea* κατά Επιτροπής (T-669/11, EU:T:2014:814). Υποστηρίζει δε ότι από την απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής (C-135/11 P, EU:C:2012:376) προκύπτει σαφώς ότι η εξακρίβωση της ύπαρξης αιτιολογίας συνιστά το ανώτατο όριο ελέγχου τον οποίο δύναται να ασκήσει το επιληφθέν θεσμικό όργανο. Η εκ μέρους του Δικαστηρίου χρήση, με τη σκέψη 63 της εν λόγω απόφασης, της φράσης «αν υφίσταται [απλώς] αιτιολογία» εκφράζει, εξάλλου, σαφώς την περιορισμένη έκταση του ελέγχου αυτού.
- 51 Συναφώς, όπως προκύπτει ειδικότερα από τις σκέψεις 59, 62 και 63 της απόφασης της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής (C-135/11 P, EU:C:2012:376), οι οποίες υπομνήσθηκαν με τις σκέψεις 38, 41 και 43 ανωτέρω, μολονότι το Δικαστήριο επισήμανε ότι ο έλεγχος του θεσμικού οργάνου δεν μπορεί να εκτείνεται πέραν του ζητήματος αν υφίσταται απλώς αιτιολογία στηριζόμενη στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι στο θεσμικό όργανο απόκειται να εξακριβώσει, στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, κατά πόσον η εναντίωση του κράτους μέλους είναι προσηκόντως αιτιολογημένη.
- 52 Πρέπει πάντως να επισημανθεί ότι, με την απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής (C-135/11 P, EU:C:2012:376), το Δικαστήριο εξέτασε την αίτηση αναίρεσης που άσκησε η εταιρία IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά της απόφασης της 13ης Ιανουαρίου 2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής (T-362/08, EU:T:2011:6), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί του ζητήματος αν η Επιτροπή όφειλε να διενεργήσει εκ πρώτης όψεως ή πλήρη έλεγχο των λόγων εναντίωσης που είχε προβάλει το κράτος μέλος αυτό (απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής (T-362/08, EU:T:2011:6, σκέψη 86). Επί του ζητήματος αυτού, η μοναδική αιτίαση την οποία προσήψε στο Γενικό Δικαστήριο η ανααιρεσείουσα της υπόθεσης εκείνης στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναίρεσής της ήταν ότι δεν δέχθηκε ότι η Επιτροπή όφειλε να προβεί, όσον αφορά το έγγραφο στο οποίο δεν

παρασχέθηκε πρόσβαση, σε εξαντλητική εξέταση των λόγων εναντίωσης που προέβαλε το οικείο κράτος μέλος βάσει των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001. Το Δικαστήριο με τη σειρά του έκρινε ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 65).

- 53 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το Δικαστήριο αρκέστηκε να απορρίψει τη δυνατότητα του θεσμικού οργάνου να προβεί σε εξαντλητική εξέταση χωρίς ωστόσο να αποκλείσει τον εκ πρώτης όψεως έλεγχο της αιτιολογίας που προβάλλει το οικείο κράτος μέλος για την εναντίωση.
- 54 Εκτός αυτού, από τον συνδυασμό των σκέψεων 69, 81, 83 έως 85 της απόφασης της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, *Spirlea* κατά Επιτροπής (T-669/11, EU:T:2014:814), προκύπτει ότι, μολονότι το θεσμικό όργανο δεν υποχρεούται να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση των εγγράφων στα οποία ζητείται πρόσβαση υπό το πρίσμα των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001, εξέταση η οποία απαιτείται κατά την πάγια επί του θέματος αυτού νομολογία (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 53, της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά ΑΡΙ και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 72, και της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 44), και μολονότι δεν απόκειται σε αυτό να προβεί σε εξαντλητική εξέταση της αιτιολογίας που προβάλλει το κράτος μέλος προς δικαιολόγηση της εναντίωσής του στη γνωστοποίηση των εγγράφων στα οποία ζητείται πρόσβαση, εντούτοις η υποχρέωση επιμελούς εξέτασης που υπέχει συνεπάγεται ότι το όργανο αυτό οφείλει να εξακριβώσει κατά πόσον οι εξηγήσεις του οικείου κράτους μέλους παρίστανται εκ πρώτης όψεως βάσιμες.
- 55 Ως εκ τούτου, στην υπόθεση *Spirlea* κατά Επιτροπής, η Επιτροπή είχε εκτιμήσει ότι η εναντίωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που στηριζόταν στην εξαίρεση σχετικά με την προστασία του σκοπού έρευνας παρίστατο εκ πρώτης όψεως βάσιμη, δεδομένου ότι βρισκόταν ακόμη σε εξέλιξη η πιλοτική διαδικασία UE 2070/11/SNCO –που προηγείται της ενδεχόμενης κίνησης του επίσημου σταδίου της διαδικασίας λόγω παράβασης– στο πλαίσιο της οποίας είχε συνταχθεί το έγγραφο στο οποίο ζητείτο πρόσβαση, ήτοι η απάντηση των γερμανικών αρχών σε αίτηση της Επιτροπής για την παροχή πληροφοριών. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή εξακολουθούσε να εξετάζει την απάντηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και τη συνέχεια που έπρεπε να δώσει στην απάντηση αυτή (απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, *Spirlea* κατά Επιτροπής, T-669/11, EU:T:2014:814, σκέψεις 70, 84 και 103).
- 56 Επομένως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, εκ πρώτης όψεως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας μπορούσε εγκύτως να επικαλεστεί την εξαίρεση σχετικά με την προστασία του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου στο μέτρο που η διαδικασία βρισκόταν ακόμη σε εξέλιξη, η διαπίστωση δε αυτή απαιτούσε να εξακριβωθεί εκ μέρους της Επιτροπής ότι τα προβαλλόμενα από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας πραγματικά περιστατικά δεν ήταν προδήλως ανακριβή.
- 57 Επομένως, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από τη Γαλλική Δημοκρατία, δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, *Spirlea* κατά Επιτροπής (T-669/11, EU:T:2014:814), εγκατέλειψε την προσέγγιση που είχε ακολουθήσει με την απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-59/09, EU:T:2012:75), ούτε, εξάλλου, να αντιπαρά τίθεται στην τελευταία αυτή απόφαση η απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW κατά Επιτροπής (C-135/11 P, EU:C:2012:376).
- 58 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το θεσμικό όργανο πρέπει να προβεί σε εκ πρώτης όψεως έλεγχο του βασίμου των λόγων για την άρνηση της γνωστοποίησης που αντιτάσσει το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος.

- 59 Τέλος, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Γαλλικής Δημοκρατίας σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή κακώς προέβη σε εξαντλητική εξέταση της αιτιολογίας της εναντιώσεως που εξέφρασε το κράτος μέλος αυτό, υπερβαίνοντας τα όρια της έκτασης του ελέγχου της. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, όπως υπομνήσθηκε με τη σκέψη 10 ανωτέρω, η Επιτροπή αξιολόγησε τους λόγους άρνησης της γνωστοποίησης τους οποίους επικαλέστηκαν οι γαλλικές αρχές, καταλήγοντας στο συμπέρασμα, όσον αφορά τον λόγο άρνησης που στηρίζεται στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ότι «τα έγγραφα στα οποία ζητείται πρόσβαση δεν συνδέονται στενά με υπάρχουσα ή με ευλόγως πιθανή στο παρόν στάδιο ένδικη διαφορά», ότι «είναι επομένως προφανές ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν εμπίπτουν στην εξαίρεση την οποία επικαλούνται οι γαλλικές αρχές» και ότι «η εξαίρεση αυτή δεν μπορεί να εμποδίσει τη γνωστοποίησή τους». Όσον αφορά τον λόγο άρνησης τον στηριζόμενο στην εξαίρεση η οποία προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή επισήμανε ότι, «δεδομένου ότι δεν υπάρχει εν εξελίξει έρευνα, η δυνατότητα εφαρμογής της προαναφερθείσας εξαίρεσης εμφανίζεται, επί του παρόντος, ως αμιγώς υποθετική και, συνεπώς, η επίκλησή της κρίνεται, εκ πρώτης όψεως, [...] ως αβάσιμη υπό τις παρούσες περιστάσεις».
- 60 Αφενός, από τη συντομία της ανάλυσης αυτής καθώς και από τη χρήση όρων και εκφράσεων καθοριστικής σημασίας όπως «προφανές» και «εκ πρώτης όψεως» δύναται να συναχθεί ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση πρόκειται όχι για εξαντλητική εξέταση της αιτιολογίας που προέβαλε η Γαλλική Δημοκρατία, αλλά μάλλον για εκ πρώτης όψεως έλεγχο.
- 61 Αφετέρου, στο καθήκον επιμέλειας της Επιτροπής ενέπιπτε η εκ πρώτης όψεως εξακρίβωση της ύπαρξης ένδικης διαφοράς ή έρευνας στο πλαίσιο των οποίων θα μπορούσαν ενδεχομένως να έχουν καταρτιστεί τα επίμαχα έγγραφα, στο μέτρο που ακριβώς η ύπαρξη μιας τέτοιας ένδικης διαφοράς ή έρευνας θα μπορούσε να δικαιολογήσει την εφαρμογή των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 62 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια του ελέγχου της, όπως αυτά καθορίζονται στο άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος ακύρωσης.

Επί του τρίτου λόγου ακύρωσης, που αφορά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

- 63 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακύρωσης, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι το κράτος μέλος αυτό δεν μπορούσε να στηριχθεί στην εξαίρεση που αφορά την προστασία των δικαστικών διαδικασιών καθώς και σε εκείνη που αφορά την προστασία του σκοπού έρευνας προκειμένου να εναντιωθεί στην παροχή πρόσβασης στα επίμαχα έγγραφα.
- 64 Επομένως, πρέπει να καθοριστεί αν η Επιτροπή μπορούσε να συναγάγει ότι οι λόγοι που προέβαλε η Γαλλική Δημοκρατία προς στήριξη της εναντίωσής της στη γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων ήταν, εκ πρώτης όψεως, αβάσιμοι.
- 65 Συναφώς, ο τρίτος λόγος ακύρωσης υποδιαιρείται σε δύο σκέλη, εκ των οποίων το πρώτο αντλείται από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και το δεύτερο από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού αυτού.

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αντλείται από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

- 66 Η Γαλλική Δημοκρατία, υποστηριζόμενη από την Τσεχική Δημοκρατία, υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού και του τρόπου διεξαγωγής της, η διαδικασία που προβλέπει η οδηγία 98/34 παρουσιάζει έντονες ομοιότητες με το προ της άσκησης προσφυγής στάδιο της διαδικασίας λόγω παράβασης, υπενθυμίζει δε ότι, σε περίπτωση παρατεινόμενης διαφωνίας μεταξύ της Επιτροπής και του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους, η διαδικασία που προβλέπει η οδηγία 98/34 ενδέχεται να καταλήξει στην κίνηση διαδικασίας λόγω παράβασης.
- 67 Στην περίπτωση όμως που κινείται διαδικασία λόγω παράβασης σε σχέση με τεχνικό κανόνα ο οποίος έχει αποτελέσει αντικείμενο της διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 98/34, η προειδοποιητική επιστολή και η αιτιολογημένη γνώμη συνιστούν μη κοινοποιήσιμα διαδικαστικά έγγραφα, ιδίως για λόγους προστασίας των δικαστικών διαδικασιών.
- 68 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας.
- 69 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.
- 70 Υπενθυμίζεται ότι έχει κριθεί ότι ο όρος «δικαστικές διαδικασίες» έχει την έννοια ότι η προστασία του δημοσίου συμφέροντος απαγορεύει τη γνωστοποίηση του περιεχομένου των εγγράφων που έχουν καταρτιστεί αποκλειστικά για μια συγκεκριμένη δικαστική διαδικασία (βλ. απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2012, Jurašionis κατά Συμβουλίου, T-63/10, EU:T:2012:516, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 71 Ομοίως, έχει κριθεί, στο πλαίσιο υπόθεσης που αφορούσε την Επιτροπή, ότι, με τους όρους «έγγραφα που έχουν καταρτιστεί αποκλειστικά για μια συγκεκριμένη δικαστική διαδικασία» έπρεπε να νοούνται τα κατατεθέντα υπομνήματα ή δικόγραφα, τα εσωτερικά έγγραφα που αφορούν την έρευνα της εκκρεμούς υπόθεσης και η συναφής με την υπόθεση αλληλογραφία μεταξύ της ενδιαφερόμενης Γενικής Διεύθυνσης και της νομικής υπηρεσίας ή δικηγορικού γραφείου, δεδομένου ότι αυτή η οριοθέτηση του πεδίου εφαρμογής της εξαίρεσης στην εν λόγω υπόθεση είχε ως σκοπό να διασφαλίσει, αφενός, την προστασία των εσωτερικών εργασιών της Επιτροπής και, αφετέρου, την εμπιστευτικότητα και την προστασία της αρχής του επαγγελματικού απορρήτου των δικηγόρων (βλ. απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2012, Jurašionis κατά Συμβουλίου, T-63/10, EU:T:2012:516, σκέψη 67 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 72 Εντούτοις, εν προκειμένω, τα επίμαχα έγγραφα δεν είναι ούτε υπομνήματα, ούτε δικόγραφα κατατεθέντα στο πλαίσιο δικαστικής διαδικασίας και, σε γενικές γραμμές, δεν έχουν καταρτιστεί αποκλειστικά για τους σκοπούς συγκεκριμένης δικαστικής διαδικασίας.
- 73 Όσον αφορά το επιχείρημα της Γαλλικής Δημοκρατίας, η οποία υποστηρίζεται από την Τσεχική Δημοκρατία, ότι το κράτος μέλος έπρεπε να θεωρήσει ότι για ορισμένο χρονικό διάστημα θα υπήρχε ενδεχόμενο να ασκηθεί προσφυγή λόγω παράβασης σχετικά με το νομοθετικό κείμενο που θεσπίστηκε κατά το πέρας της διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 98/34, τούτο δε κατά μείζονα λόγο καθόσον η Επιτροπή δεν εξέδωσε επίσημη απόφαση για την περάτωση της διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, ο κίνδυνος προσβολής του προστατευόμενου συμφέροντος πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (βλ. απόφαση της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 74 Συναφώς, μολονότι είναι αληθές ότι η Επιτροπή, όταν κρίνει ότι κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις του, είναι ελεύθερη να εκτιμήσει κατά πόσον είναι σκόπιμο να στραφεί κατά του εν λόγω κράτους και να επιλέξει το χρονικό σημείο κατά το οποίο θα κινήσει κατ' αυτού διαδικασία λόγω παράβασης (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 61), γεγονός παραμένει ότι τα επίμαχα έγγραφα και, ειδικότερα, η από 17 Ιουνίου 2014 απάντηση της Γαλλικής Κυβέρνησης στις εμπεριστατωμένες γνώμες της Αυστριακής Κυβέρνησης και της Επιτροπής η οποία μνημονεύεται ανωτέρω, στην πέμπτη περίπτωση της σκέψης 3, δεν είχαν οδηγήσει την Επιτροπή, κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, ήτοι εννέα και πλέον μήνες μετά τη θέσπιση του νόμου 2014-779, να αποστείλει προειδοποιητική επιστολή δυνάμει του άρθρου 258, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 75 Συνεπώς, ακόμα και αν, όπως υποστηρίζει η Γαλλική Δημοκρατία, η Επιτροπή είχε την πρόθεση να κινήσει διαδικασία λόγω παράβασης κατά του εν λόγω κράτους μέλους και, προς τον σκοπό αυτό, είχε επαναλάβει ορισμένα στοιχεία της εμπεριστατωμένης γνώμης της στην προειδοποιητική επιστολή, ή ακόμα και σε ενδεχόμενο υπόμνημα κατατιθέμενο ενώπιον του Δικαστηρίου, των οποίων η γνωστοποίηση θα μπορούσε να θίξει την προστασία των δικαστικών διαδικασιών (βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2001, Petrie κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-191/99, EU:T:2001:284, σκέψεις 68 και 69), εντούτοις ο κίνδυνος κίνησης της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας λόγω παράβασης κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας δεν ήταν εν προκειμένω ευλόγως προβλέψιμος, οπότε ήταν αμιγώς υποθετικός.
- 76 Συναφώς, είναι αξιοσημείωτο εν προκειμένω ότι οι γαλλικές αρχές αναφέρθηκαν μόνο σε «μελλοντικές» δικαστικές διαδικασίες στο πλαίσιο «ενδεχόμενης» διαδικασίας λόγω παράβασης. Εξ αυτού συνάγεται ότι, ακόμα και για τις γαλλικές αρχές, η ενεργοποίηση τέτοιων διαδικασιών δεν μπορούσε να προβλεφθεί ευλόγως και ότι αυτές επιδίωκαν να προστατευθούν σε περίπτωση που η Επιτροπή αποφάσιζε να κινήσει τέτοια διαδικασία λόγω παράβασης.
- 77 Τέλος, δεδομένου ότι πράγματι τα επίμαχα έγγραφα δεν καταρτίστηκαν στο πλαίσιο δικαστικής διαδικασίας, αλλά στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 98/34 και ότι, εκτός των άλλων, η κίνηση της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας λόγω παράβασης κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας δεν μπορούσε να προβλεφθεί ευλόγως και παρέμενε αμιγώς υποθετική, ορθώς έκρινε η Επιτροπή ότι η άρνηση πρόσβασης στα επίμαχα έγγραφα την οποία αντέταξαν οι γαλλικές αρχές, στηριζόμενες στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, δεν παρίστατο, εκ πρώτης όψεως, βάσιμη.
- 78 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

- 79 Η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε να έχει διαπιστώσει ότι τα έγγραφα που εξέδιδε η Γαλλική Κυβέρνηση στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 98/34 καλύπτονταν από γενικό τεκμήριο βάσει του οποίου θεωρείται ότι θίγεται ο σκοπός έρευνας και ότι, ως εκ τούτου, είχε δικαίωμα να εναντιωθεί στην παροχή πρόσβασης σε αυτά. Συγκεκριμένα, οι λόγοι που οδήγησαν το Δικαστήριο να διαπιστώσει την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου βάσει του οποίου θεωρείται ότι θίγεται ο σκοπός έρευνας όσον αφορά το προ της άσκησης προσφυγής στάδιο της διαδικασίας λόγω παράβασης (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 65) ισχύουν και για τη διαδικασία που προβλέπει η οδηγία 98/34.
- 80 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας.

- 81 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.
- 82 Αφενός, επισημαίνεται ότι, όπως παραδέχτηκε και η Γαλλική Δημοκρατία με την απάντησή της στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τη δυνατότητα χαρακτηρισμού της διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 98/34 ως έρευνας. Συγκεκριμένα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εκτίμησε ότι η εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στο μέτρο που, εν πάση περιπτώσει, η διαδικασία είχε περατωθεί πριν από την έκδοση της εν λόγω απόφασης χωρίς πρόβλεψη να δοθεί οποιαδήποτε συνέχεια σε αυτήν.
- 83 Αφετέρου, η εξαίρεση που προβλέπει η διάταξη αυτή δεν αποσκοπεί στην προστασία των δραστηριοτήτων έρευνας αυτών καθαυτών, αλλά του σκοπού αυτών των δραστηριοτήτων (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψεις 105 και 109, και της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-59/09, EU:T:2012:75, σκέψη 73 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 84 Εν προκειμένω, στο μέτρο που η διαδικασία που προβλέπει η οδηγία 98/34 είχε περατωθεί όταν η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, η γνωστοποίηση των εγγράφων που καταρτίστηκαν στο πλαίσιο αυτό δεν μπορεί να θίγει τον επιδιωκόμενο με την εν λόγω διαδικασία σκοπό.
- 85 Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Γαλλικής Δημοκρατίας, η οποία υποστηρίζεται επί του ζητήματος αυτού από την Τσεχική Δημοκρατία, ότι τα επίμαχα έγγραφα πρέπει να μην γνωστοποιηθούν για ορισμένο χρονικό διάστημα μετά την περάτωση της έρευνας, δηλαδή για όσο χρόνο υφίσταται ευλόγως προβλέψιμος κίνδυνος να χρειαστούν το κράτος μέλος και η Επιτροπή περιθώριο για τη διεξαγωγή ανεμπόδιστης συζήτησης προκειμένου να επιλύσουν διαφορά σχετική με τη συμφωνία εθνικής ρύθμισης προς το δίκαιο της Ένωσης.
- 86 Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία, το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή, σκοπός της οποίας είναι η προστασία «του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου», έχει εφαρμογή μόνον όταν η γνωστοποίηση των εγγράφων ενδέχεται να θέσει σε κίνδυνο την ολοκλήρωση των εν λόγω διαδικασιών (απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψη 109).
- 87 Βεβαίως, εφόσον οι έρευνες και οι επιθεωρήσεις συνεχίζονται, οι διάφορες ενέργειες στο πλαίσιο έρευνας ή επιθεώρησης ενδέχεται να εξακολουθήσουν να καλύπτονται από την εξαίρεση για την προστασία των διαδικασιών επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, έστω και αν μια συγκεκριμένη έρευνα ή επιθεώρηση έχει περατωθεί με την κατάρτιση έκθεσης στην οποία ζητείται πρόσβαση (βλ. απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψη 110 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 88 Ωστόσο, αν γίνει δεκτό ότι τα διάφορα έγγραφα που αφορούν επιθεώρηση, έρευνα ή οικονομικό έλεγχο καλύπτονται από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ενώ δεν έχει αποφασιστεί ακόμη η συνέχεια που θα δοθεί στις διαδικασίες αυτές, η πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα θα εξαρτάται από αβέβαιο και μελλοντικό γεγονός, που ενδεχομένως θα συμβεί στο απώτερο μέλλον και του οποίου η επέλευση εξαρτάται από την ταχύτητα και την επιμέλεια με την οποία θα ενεργήσουν διάφορες αρχές (απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψη 111).

- 89 Μια τέτοια λύση θα ήταν αντίθετη στον σκοπό που συνίσταται στη διασφάλιση της πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα που προέρχονται από τα θεσμικά όργανα, ώστε να παρέχεται στους πολίτες η δυνατότητα να ελέγχουν με πιο αποτελεσματικό τρόπο τη νομιμότητα της ασκήσεως της δημόσιας εξουσίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψη 112).
- 90 Εν προκειμένω, όχι μόνον είχε περατωθεί η διαδικασία που προβλέπει η οδηγία 98/34, αλλά επίσης, όπως υπομνήσθηκε με τη σκέψη 75 ανωτέρω, η κίνηση διαδικασίας λόγω παράβασης δεν μπορούσε να προβλεφθεί ευλόγως και παρέμενε αμιγώς υποθετική. Κατά συνέπεια, δεν μπορούσε να γίνει επίκληση της εξαίρεσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 προκειμένου να μην επιτραπεί η πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα.
- 91 Ορθώς επομένως έκρινε η Επιτροπή ότι ο λόγος σχετικά με την προστασία του σκοπού έρευνας ήταν, εκ πρώτης όψεως, αβάσιμος.
- 92 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του ζητήματος του παραδεκτού του, το οποίο προέβαλε η Επιτροπή, κατά την οποία, κατ' ουσίαν, ο λόγος αυτός ακυρώσεως που προέβαλε η Γαλλική Δημοκρατία αφορούσε τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης που εκδόθηκε σε σχέση με τον αιτούντα πρόσβαση, και όχι το ζήτημα της τήρησης του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, το οποίο συνιστά το μοναδικό κατά νόμον αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς (βλ., συναφώς, απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψη 52).
- 93 Ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 94 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των σχετικών με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.
- 95 Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Συνεπώς, η Τσεχική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Η Γαλλική Δημοκρατία καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των σχετικών με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.**
- 3) Η Τσεχική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Παπασάββας

Labucka

Bieliūnas

Forrester

Ηλιόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Απριλίου 2017.

(υπογραφές)